

*Зупинися, людино, на мить ...
І відчуй, як планеті болять.
Як із серця крик вирина –
Зупинися, ЗЕМЛЯ в нас одна!*

*Як у серці тліє любов,
Щоб колись розгорітися знов.
Зупинися людино на мить ...
І відчуй... Як планеті болять...*

«Збережемо красу Землі»

Екологічна казка

Підготувала:

Дерев'янка Ю.О.

Мета:

- привернути увагу учнів до актуальної екологічної проблеми сучасності;
- показати негативний вплив людини на довкілля;
- виховувати почуття гідності, людської свідомості, відповідальності за свої вчинки;
- розвивати творчі здібності дітей.

Обладнання:

плакати на екологічну тематику, свічки, письмовий стіл, годинник, хронометр, одяг для учасників заходу.

Дійові особи:

Учениця, Фея, Лісовик, два Пенька, Деревце, Водяник, Річка, Краплинка, Зайчик, Вовк, Лисичка, Мавки

Хід заходу

Стіл. На столі лампа, годинник. Виходить учениця і прямує до столу. Величезний ранець на спині наче притискує її до землі. Хода втомлена.

Учениця:

Спочатку втомлено, потім гніваючись

Нарешті закінчилися уроки,
А скільки з завданнями ще мороки!

Нема коли і вгору подивитись.

З усіх боків лиш чуєш:

„Вчитись, вчитись, вчитись!”

Півдня у школі голову „ламаєш”,

Додому прийдеш...

Пауза, чує потилицю і починає стягувати ранець

Дзуськи погуляєш!

Кидає ранець на стіл, витягує щоденник

Ось!

Б'є долонею по щоденнику

Треба приклади й задачку розв'язати,

А з історії завчити дати.

Ще прочитати про війну сторінку

Та казку написати екологічну.

Сідає за стіл і декілька секунд щось пише, потім потягується та позіхає. Знову пише, але голова „клює”, ще раз позіхає і через позіхання говорить

Казки складають феї, А пишуть казкарі.

З цим завданням самій

Не справитись мені!

Засинає. Б'є годинник. Чути тиху музику, під її звуки на сцені з'являються мавки і кружляють у танці. Через декілька тактів виходить фея. Співає пісню

Фея:

Чарівна казка знову ожива.
В світ дивовижний кличе нас вона,
Де дуб столітній гордо височіє,
А вчений кіт пісні співати вміє.
Де сірий вовк царівні вірно служить,
І цар Кощій над златом тужить.
Де лісовик діброву береже,
А в річечці русалонька живе.
Де квітка й камінь говорити вміють
І таємницю казки вам розкриють.
Музика припиняється. Дівчата завмирають. Учениця прокидається.

Учениця:

Де я? І звідки голос цей чудовий?
Мавки не сходячи з місця, тягнуться до неї.
Ти уві сні... І фея тут казкова.

Фея:

Ти згадувала мене.
У чим нужда твоя?
Кажі мерщій,
І спробую зарадити їй я.

Учениця:

У школі нам завдання дали,
Щоб казку дома написали,
Та не стару, не споконвічну.
Нову! Та ще й екологічну.

Фея:

Ну що ж, завдання не легке,
Але ми виручим тебе.
Покличем друзів і з їх ласки
Сама собою вийде казка.
Змахує рукою, і мавки під передзвін кружляють і вибігають.
Агов, лісовик!
Іди скоріше сюди.

За сценою відлуння: „Йди сюди-и-и...”

У казку прадавні ліси приведи.

Мавки, танцюючи, виходять, а за ними, обертаючись, з'являються лісовик, два пеньки, деревце

Лісовик:

Рубають ліси,
Все під пилкою гине,
Знищують люди ліси України.
Де рідний мій дім?
У душі моїй страх,
Нема мені місця в лісах та борах.

1 пенюк:

Ялинкою був я,
Та під Новий рік
Зрубав її хтось і кудись поволік.
Лиш для цієї святкової днини
Щороку безліч ялиночок гине.

2 пенюк:

Я дубом могутнім колись красувався.
Зрубали мене!
Тільки пеню ось зостався.

Деревице:

Нищать ліси.

1 пенюк:

Ліси вже зникають.

Лісовик:

В жадобі своїй люди меж вже не знають.

2 пенюк:

Рубають у Карпатах.

Деревице:

Рубають у Поліссі.

Лісовик:

Рубають у нас в Токарівському лісі.

Мелодія пісні Б. Окуджави із кінофільму „Білоруський вокзал”.

Деревице:

Не кличте нас в казку!
Ми в же не чудові,
Засмучені, зрубані, зламані, голі!

Учениця:

Пробач, лісовик, за наругу таку.
Я в казку тебе і такого візьму.
Хай всі прочитають, побачать, почують,
Ліси України нехай порятують!

Фея:

Не сумуй,
В нашій казці чиста водиця
Весело і дзвінко заструмениться.

Коротка пауза

Агов, водяник!
Скоріше пливи,
У казку живу нам водицю неси.

*Змахує паличкою, дзвін, кружляють мавки, а за ними
водяник, річка, краплинка.)*

Водяник:

Де бачили нині ви воду живу?
Її я шукаю, та все не знайду.

Отруєні ріки, в озерах сміття!
Сумне і безрадісне наше життя.

Річка:

В дзеркальній воді мої, як колись,
Фее казкова, ти не дивись.
Побачиш мазути лиш плями масні,
Пляшки, залізччя, бляшанки на дні.
Хоч спрага стомила - водиці не пий,
Стоки отруйні розчинені в ній!
Смотрич і Ворскла, Буг і Дніпро,
Від того сміття уже хворі давно.
Усі ми повільно і тихо вмираєм
І нас рятувати людину благаєм.

Краплинка:

У небі хмаринка пливе над тобою,
Та дощик проллється, нажаль, кислотою.
Впадемо ми вниз на ліси і поля,
Й поглине отруту стражденна Земля.
Не хочу я більше краплиною бути!
Не хочу нести я на землю отруту!

Водяник:

Чому шалені бузувіри
Природу нищать, мов кати
Невже їх породили звірі?
Тай звір не зробить підлоти.

Річка:

Де наші ріки та озера?
Де кришталева та вода?

Краплинка:

Чому замулені джерела?
Чому спіткала нас біда?

Учениця:

Простіть нас за кривду, благаю, простіть,
Та в казку мою і такими ідіть.
Хай люди побачать, хай люди почують,
Хай ріки й озера від смерті рятують!

Фея:

У казку я кличу зразу усіх,
Нехай залунає в ній радісний сміх.
Мавки, русалки і ви, чортенята,
Риби, птахи та різні звірята!
До нашої казки скоріш завітайте,
Веселості й жарту казці додайте.
Вибігають звірята

Зайчик:

О феє!
Даремно не клич нас у казку.
Бо сумно на серці, гірко і важко.
Сплюндровано дім наш!
Полюють за нами
Труять отрутою,
Душать димами!

Вовк:

Усі ми повільно і тихо вмираєм.
Спинися, людино!
Врятуй нас благаєм.

Лисичка:

21 рік лине полем і гаєм
Чорнобильський дзвін!
Він серденько крає!

Зайчик:

Чорнобильський дзвін,
Як набат, як спокута.

Вовк:

Його нам ніколи уже забути!
З перших слів зайчика звуки музики - „ Реквієм ” А. Моцарта. До останніх слів вовка виходять мавки зі свічками. Музика припиняється. Чути звук хронометра.

Учениця:

Послухай, люба фея, разом з глядачами,
Яку „чудову” казку творимо ми з вами.
Не за морями, не за горами,
А у краю, де живемо ми з вами,
Ріки забруднені, гинуть ліси,
Линуть в повітрі отруйні дими.
У ґрунті уже лиш нітриту й нітрата,
Токсичні відходи і хімікати.
Учасники підіймають плакати

Фея:

Досить!
Досить вести цей ганебний перелік, людино!
Досить святе плюндрувати невпинно!
Досить бо серце ганьби не знесе!
Досить! Ти знищиш і нас, і себе!

1 мавка:

„Досить, людино!” - Благають ромашки у полі.

2 мавка:

„Досить”, - шепоче потік веселковий.

1 мавка:

„Досить", - хмаринка у небі кричить.

2 мавка:

Світ кришталевий не кидай в безодню!

Це ти ще можеш зробити сьогодні!

Учениця:

За долю нашої планети

Відповідальні всі ми й повсякчас.

Тож хай побачене й почуте

У серці закарбується у вас.

Фея:

Щоб кожен день свого життя земного

Ви в злагоді з природою жили,

А ваші мрії й плідна праця

Відродження Природи принесли.

Учениця:

Дуже хочеться вірити, що людські душі стануть добрішими, серця теплішими, і ви назавжди запам'ятаєте, що:

Фея:

Земля - не рабиня а мати.

Водяник:

Сонце - не вітчим наш, а батько.

Лісовик:

Ліси - наші брати.

Річка:

Річки - сестри.

Краплинка:

Дощі, вітри, сніги мусять бути добрими гостями.

Учениця:

А ми на своїй планеті - не тимчасові мешканці, а мудрі господарі.

Фінальна пісня

Прохання

1 к.:

Зранена пташина в руки не давалась,

Зранена пташина гордою лишалась.

Сон мені той давній сниться і донині:

Померла пташина на траві в долині.

Приспів:

Птахи, риби і звірі нам серця відкрили,

Їх не вбивайте, люди, вас закликаю я!

Бо небо без птиць — не небо!

А море без риб — не море!

А без звірів земля — не земля,

Не земля, не земля!

2 к.:

Люди незборимі, велетні-титани,
Є у вас рушниці, сіті і капкани.
Є у вас відвага, і правічна сила.
Мусить бути й серце, що любов зігріла.

Приспів:

3 к.:

Люди — життєлюбви, ви землі народи,
Ми тепер навіки боржники природи.
Треба нам природі борг оцей сплатити,
Щоб могла пташина в небеса злетіти!

Приспів: